

XI в. край.

№ 23.

Кичево.

По поводъ на намѣсата на Цариградската патриаршия въ църковнитѣ дѣла въ Кичево (Кичева, Кича'а), което спадало подъ юрисдикцията на Охридската автокефална църква, архиепископъ Теофилактъ Охридски въ едно писмо до халкидонския епископъ Михаила се оплаква на послѣдния и го моли да се застъпи, та да се оправятъ извършенитѣ грѣшки. Въ това писмо населението въ Кичевско се нарича българско. Теофилактъ пише:

„... Увѣдомяваме твоя светиня за извършеното противъ канонитѣ въ Кичево. А колко ли ще ми се смѣшъ на това варварско име — Кичево! То е енория, що спада подъ нашата архиепископия. Тамъ единъ монахъ, който бѣ почналъ да гради молитвенъ домъ, биде възпрѣнъ отъ насъ, задѣто бѣ захваналъ да гради безъ наше знание и вършеше дѣло противно на канонитѣ и на гражданскитѣ закони. Той каза, че билъ получилъ затова патриаршеска ставропигия, та така и почналъ работата... Но какво общение има цариградскиятъ патриархъ съ българитѣ? Той нито има право да хиротонисва въ тая страна, която си има автокефаленъ архиепископъ, нито има друга нѣкоя привилегия надъ нея“ (. . . γνωρίζομεν τῇ σῇ ἱερότῃ τὸ παρὰ κανόνας γινόμενον Κίτταβα. Ἀλλ'ὅπως μὴ μοι γελάσῃς πρὸς τὸ βάρβαρον ὄνομα. Ἐννορία τίς ἐστι, τῇ καθ' ἡμῶν ἀρχιεπισκοπῇ διαφέρουσα, ἐν ᾗ τῶν τις μοναχῶν ἀνεγείρων οἶκον εὐκτήριον, ἐκωλύθη παρ' ἡμῶν, ὡς παρὰ γνώμην ἡμετέραν τοῦ ἔργου ἀρξάμενος, καὶ μῆτε τοῖς κανόσι, μῆτε τοῖς τῆς πολιτείας νόμοις ἐγνωσμένα ποιῶν. Ὁ δὲ σταυροπήγιον πατριαρχικὸν λαβεῖν ἔφησε καὶ οὕτω τοῦ ἔργου ἀρξασθαι... Τίς γὰρ ἐν Βουλγαρίαις μετουσία τῇ Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχῃ, μῆτε χειροτονίας ἐπ' αὐτῇ δίκαια ἔχοντι, λαλούσῃ τὸν ἀρχιεπίσκοπον αὐτοκέφαλον, μὴτ' ἄλλο τι διαδεξαμένῳ κατὰ ταύτης προνόμιον. — Theophylacti epistola XXVII. Ed. Meursio).

1168 г.

№ 24.

Български и сръбски земи.

Историкътъ на кръстоноснитѣ походи Вилхелмъ Тирски, който познавалъ добръ Балканскитѣ земи и лично ги посѣщавалъ, е оставилъ цѣнни вѣсти за сърбитѣ и за бълга-